

LBRIS

We know
books

**HIRO
ARIKAWA**

**Memoriile
unui motan
călător**

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Cuprins

<i>Prolog</i> . Înainte să pornim în călătorie	5
1. Kōsuke	18
2. Yoshimine	66
3. Sugi și Chikako	118
3.5. Ultima călătorie	166
4. Noriko	194
<i>Epilog</i>	241

1
KŌSUKE

„Salut! Ești bine? Nu mai știu nimic de tine.“
Așa începea mailul.

Era de la Satoru Miyawaki, un prieten din copilărie, care plecase din oraș la sfârșitul școlii primare. Satoru își tot schimbase domiciliul, dar, ca prin minune, rămăseseră în legătură. Deși trecuse mult timp de la ultima lor întâlnire, vorbeau ca și cum s-ar fi despărțit ieri, uniți de o trainică prietenie.

„Poate că rugămintea mea te va lua puțin prin surprindere...“

Satoru îi zicea, pe scurt, că, deși ține mult la motanul său, este forțat de împrejurări să-i caute un alt stăpân. Nu intra în prea multe amănunte. Dacă avea să consimtă, o să i-l aducă să-l vadă.

Atașase și două poze cu un cotoi cu două pete pe frunte, ce aduceau cu cifra opt.

— Măi să fie, dar e leit Hachi! a exclamat uimit Kōsuke Sawada.

Motanul din fotografie semăna într-adevăr cu Hachi, pisica pe care o găsiseră pe străzi cu mult timp în urmă. Cea de-a doua poză era un prim-plan cu coada neagră,

în forma cifrei șapte. „Pisicile de acest soi știu să prindă norocul cu coada.“ Kōsuke nu mai ținea minte de unde auzise vorba asta... „Ah“, și-a zis el cu o strângere de inimă. O știa de la soția lui, care se mutase înapoi la părinți, fără să-i spună când și dacă avea să mai vină înapoi. „Poate n-o să se mai întoarcă niciodată...“ Deodată, l-a străfulgerat un gând nebunesc: „Dacă-ăș avea un motan norocos, cu coada-cârlig, lucrurile s-ar putea îndrepta. O asemenea pisică s-ar plimba de colo-colo prin casă, pescuind mici cioburi de fericire, iar viața în doi ar fi poate mai ușoară... chiar și fără copii.“

„În fond, de ce să nu iau motanul? Arată exact ca Hachi, are codița norocoasă, în formă de cârlig, și, în felul acesta, îl ajut și pe Satoru.“

„Un prieten m-a întrebat dacă poate să-mi lase mie motanul. Ce părere ai?“ i-a scris el soției. „Fă ce vrei“, i-a răspuns ea sec. Și totuși, ținând cont că până atunci nu dăduse nici un semn de viață, era mai bine decât nimic.

„M-am hotărât să-l iau. N-ai vrea să-l vezi?“ Spera s-o înduplece să vină înapoi, fiindcă știa cât de mult îi plac pisicile. „Cum îți ziceam, prietenul meu o să-l lase la mine, dar n-am nici cea mai vagă idee ce să fac cu el.“ Poate că așa mai avea o șansă să se întoarcă, dacă nu de dragul lui, măcar de mila motanului.

„Hm... Nu știu dacă-i o idee prea bună... Tata nu poate suferi pisicile“, și-a zis el intimidat.

De fapt, acesta fusese motivul pentru care se îndepărtase de soție. Era ciudat să-i mai pese de absolut tot ce zicea tatăl lui.

Mânat de o pornire rebelă, Kōsuke i-a scris amicului său să aducă motanul.

Satoru Miyawaki s-a mișcat repede. Miercură următoare își făcea deja apariția într-o dubiță argintie, împreună cu prețiosul cotoi.

*

La auzul motorului mașinii, Kōsuke a ieșit în pragul studioului foto tocmai când Satoru își parca dubița.

— Salut, Kōsuke! Nici nu mai știu de când nu ne-am văzut...

Satoru și-a luat mâna de pe volan și și-a fluturat-o energic pe fereastra deschisă.

— Hai, parchează odată, l-a zorit Kōsuke, cu un zâmbet ștrengăresc.

Nu se mai văzuseră de trei ani, dar se bucura de fiecare dată când se întâlneau. Satoru nu se schimbase prea mult din copilărie.

— Puteai să parchezi la capătul celălalt. Ți-ar fi mai la-ndemână.

În parcare din fața studioului erau trei locuri pentru clienți, iar Satoru oprise aproape de intrare, în apropierea unei magazii și a unei stive de cutii, care îi îngustau trecerea. De obicei, clienții foloseau primul loc liber din cealaltă extremitate, departe de mașina lui Kōsuke, parcată pe alea neasfaltată din spatele casei.

— Mă gândeam să nu iau locul vreunui client.

— Ai uitat că azi nu lucrez?

Studioul foto, moștenit de la tatăl lui, era închis miercură. Deși se oferise să-și ia liber sâmbătă sau

duminică, fiindcă pentru amicului său miercură era zi de lucru, Satoru insistase să se plieze pe programul lui Kōsuke, mai ales că urma să-i ceară o mare favoare.

— Da, așa-i, a zis Satoru, scărpinându-se încurcat în cap.

Apoi, a luat de pe locul din spate cușca și a ieșit din mașină.

— Acela-i Nana?

— Da. Ți-am trimis poze cu el. Îl cheamă așa pentru că are coada în formă de șapte. Nu găsești că-i un nume drăguț?

— Hm... La fel ai făcut și cu Hachi: i-ai pus primul nume care ți-a trecut prin minte.

Kōsuke și-a invitat oaspetele înăuntru, dar, când a vrut să-i arunce o privire lui Nana, acesta s-a mulțumit să miaune morocănos din fundul cuștii. Era limpede că n-avea chef să iasă. Kōsuke a cercetat cu atenție cușca, dar nu i-a zărit decât posteriorul alb și coada-cârlig, de culoare neagră.

— Ce-i cu tine, Nana? a zis Satoru mios, încercând, fără prea mult succes, să-l înveselească. Scuze... e agitat. Îl mai apucă uneori, mai ales într-o casă străină. Fii pe pace, o să-și revină.

Satoru a lăsat deschisă portița de la cușcă și a început să turuie, ca în vremurile bune.

— Ce bei? O cafea? Un ceai? Din păcate, nu te pot îmbia cu alcool, că ești cu mașina.

— O cafea, te rog.

Kōsuke a făcut două cafele.

— Și soția? a întrebat Satoru pe un ton nevinovat, după ce a luat o gură de cafea.

Kōsuke a dat s-o scalde, dar, după o tăcere stânjenitoare, n-a fost în stare să găsească nici o scuză.

— E la părinți.

— Aha... a făcut Satoru, jenat că atinsese un subiect delicat. Sper să nu vă certați când s-o întoarce. Poate trebuia să-i fi cerut și ei părerea în legătură cu Nana?

— Soției îi plac pisicile. Mă gândeam că așa o să-i mai treacă supărarea și o să vină înapoi, a zis Kōsuke, mai în glumă, mai în serios.

— Da, dar poate n-o să-i placă de Nana. Oamenii au gusturi diferite în materie de pisici.

— I-am trimis pe mail o poză cu motanul tău și mi-a zis să fac ce vreau.

— Nu sună prea încurajator.

— Să fiu sincer, a fost singurul mail la care mi-a răspuns de când a plecat.

În adâncul inimii, Kōsuke trăgea nădejde că venirea lui Nana ar putea s-o îmbuneze întrucâtva pe soția sa.

— Să știi că nu-i genul de femeie care să dea afară o pisică – asta dacă se mai întoarce, dacă nu, oricum Nana rămâne în grija mea. Și într-un caz, și-ntr-altul, n-ai de ce să-ți faci probleme.

Satoru n-a mai insistat. Acum era rândul lui Kōsuke să-l ia la întrebări.

— Mai bine spune-mi de ce nu-l mai poți ține?

— Păi... a răs Satoru încurcat, scărpinându-se în cap.

„Oare Satoru rămăsese fără serviciu, ținând cont că se oferise să vină în vizită chiar la mijlocul săptămânii?“ s-a întrebat Kōsuke.

— Te-au dat afară?

— Mă rog... Nu chiar...

Kōsuke nu voia să-l mai descoasă, pentru că era evident că se eschiva.

— Mi-am dat seama că n-o să mai pot avea grijă de Nana, așa că am început să-mi întreb toți prietenii dacă nu vor să-l ia la ei, a mai adăugat Satoru.

Kōsuke își dorea din tot sufletul să-l poată ajuta.

— Ceva planuri de viitor?

— Deocamdată, cea mai presantă chestiune este să-i găsesc un stăpân lui Nana.

Kōsuke știa că nu mai trebuia să insiste. Nu voia să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala.

— Motanul tău seamănă cu Hachi ca două picături de apă, cel puțin așa mi s-a părut în poză.

— De aproape asemănarea este și mai izbitoare, a zis Satoru, aruncând o privire fugară spre cușca din spatele său.

Însă Nana n-avea poftă să iasă.

— Și eu am rămas fără glas când l-am văzut prima dată. O clipă am crezut că-i Hachi.

Râsul acela vesel i-a trezit lui Kōsuke amintiri dureroase.

— Până la urmă ce s-a întâmplat cu el?

— A murit într-un accident de mașină când eram la liceu sau, cel puțin, așa mi s-a spus.

Probabil că vestea fusese o adevărată lovitură pentru Satoru!

— De ce nu mi-ai zis și mie?

Amândoi îl știau pe Hachi și în doi durerea ar fi fost mai ușor de suportat.

— Îmi pare rău. Am fost așa de dat peste cap, că nu eram în stare să mă gândesc la altceva.

— Lasă, nu-ți mai cere atâtea scuze!

Kōsuke s-a prefăcut că-i trage un ghiont, dar Satoru s-a ferit cu dibăcie.

— Cum mai zboară timpul! Parcă ieri l-am găsit pe străzi. Mai ții minte?

— Bineînțeles. Cum să uit așa ceva? a zis Kōsuke cu un surâs sarcastic, la care Satoru i-a răspuns cu un zâmbet jenat.

*

Nu departe de studioul foto Sawada, pe un teren în pantă se afla un mare complex rezidențial. Acum treizeci de ani, zona era în plin avânt, populată de case ca de expoziție și blocuri elegante. Familia lui Satoru locuia într-un apartament din cartier. Familia – adică el și părinții.

În clasa a doua, Kōsuke și Satoru s-au apucat de înot. De mic, Kōsuke fusese predispus la o dermatită atopică, și mama sa, convinsă că apa de la bazin îi va face bine, l-a trimis la cursurile de înot. Satoru se înscriesese din alte motive. Înota așa de rapid, c-ai fi zis că are labe de gâscă. Văzându-l atât de talentat, profesorii de la școală i-au recomandat să se antreneze „într-un cadru adecvat“.

Câteodată, la cursurile de înot, Satoru, care era poznaș din fire, se prefăcea că-i o salamandă de pe fundul bazinului și speria copiii, sărindu-le brusc în față.

— Parc-ai fi un *kappa*¹, i-a zis instructorul înfuriat.

Și așa i-a rămas porecla: Kappa, însă uneori, în funcție de dispoziție, profesorul îi mai spunea și „Labe de gâscă“.

Satoru a fost repartizat la avansați, alături de alți înotători rapizi, pe când Kōsuke a ajuns în grupa de intermediari, unde predominau copiii cu alergii de piele.

În ciuda porecelor nu tocmai atrăgătoare, amicul său arăta extraordinar când înota. Deși îi era prieten, Kōsuke recunoștea că în astfel de momente Satoru era de-a dreptul enervant. Fusese chiar puțințel gelos că nu putea să înoate ca el până când Satoru, care făcea, ca de obicei, pe măscăriciul, a sărit în cap și și-a spart căpățâna de fundul bazinului. Din acea zi, Kōsuke a lăsat invidia deoparte și a revenit la sentimente mai bune.

Pe la începutul verii, la doi ani după ce începuseră cursurile de înot, Kōsuke venea agale de la școală. La locul de întâlnire de la poalele complexului rezidențial a dat cu ochii de o cutie de carton, lăsată chiar sub indicatorul cu harta zonei. Kōsuke a deschis cutia cu băgare de seamă și a descoperit înăuntru două ghemotoace albe, cu câteva pete colorate pe blăniță. S-a holbat la ele în tăcere. „Ce făpturi neajutorate!“ și-a spus. „Sunt așa de mici, că mi-e și frică să le ating.“

1. *Kappa* sunt creaturi fantastice din folclorul japonez, de statura unui copil, nu au păr, iar în loc de piele, au solzi de culoare galben-verzuie sau carapace de broască țestoasă. Pe cap au o proeminență care trebuie să fie permanent umedă, altfel își pierd puterile. Trăiesc în râuri, lacuri, heleșteie și le place să le joace farse oamenilor.

— Ia te uită, niște pisoi! a răsunat vocea lui Satoru, de undeva de deasupra sa. De unde i-ai pescuit? a zis el, așezându-se pe vine lângă Kōsuke.

— I-am găsit.

— Sunt tare drăgălași!

O vreme au stat aproape nemișcați, trecându-și cu teamă degetele prin blănița lor moale.

— Nu vrei să ții în brațe unul? a rupt Satoru tăcerea.

„Ești alergic! N-ai voie să pui mâna pe animale.“ Lui Kōsuke îi răsună în urechi vocea alarmată a mamei. Dar cum să se lase mai prejos ca Satoru, care mângâia cu atâta entuziasm puii de pisică? La urma urmei, el îi găsise! A ridicat un pisoi și l-a așezat în podul palmei. Era ușor ca un fulg!

După o vreme, și-au dat seama că mai aveau puțin și întârziu la antrenament. S-au ridicat amândoi fără nici o tragere de inimă și au pornit-o spre bazin.

De atunci, și-au făcut obiceiul ca, înainte de cursurile de înot, să treacă să vadă pisoi. Dacă nu ajungeau la timp, instructorul le trăgea o scatoalcă zdravă după ceafă. La sfârșitul antrenamentului, o luau din nou la fugă spre poalele dealului. Cutia de carton era în continuare sub indicator, numai că în ea nu mai rămăsese decât un pisoi. Cine să-l fi luat pe celălalt? Acum erau singurii răspunzători de soarta „ultimului supraviețuitor“ – un pisic cu două pete pe frunte, ce aduceau cu cifra opt, și coada neagră, în formă de cârlig.

S-au așezat amândoi lângă cutie și s-au holbat la pisoiul care dormea făcut covrig, înduioșați de fapta

aceea mititică și pufoasă. „Dacă am lua-o noi?“ Kōsuke și-a dat seama că Satoru se gândea la același lucru. Numai că, din cauza alergiei sale, maică-sa i-ar tăia repede entuziasmul, iar pe taică-su, care nu era mare iubitor de animale, nu putea pune nici o bază.

Satoru s-a mișcat mai repede decât Kōsuke, pe care îl încercau tot felul de presimțiri sumbre.

— O să vorbesc cu mama.

— Da' nu-i cinstit!

Reacția lui Kōsuke se datorase, în parte, întâmplării de acum câteva zile, de la cursul de înot, când fetei de care-i plăcea îi scăpase o exclamație de admirație la adresa lui Satoru, care se mișca precum peștele prin apă.

Amicul său înota, într-adevăr, foarte bine și nu avea alergii. Mai mult ca sigur că părinții lui, care erau foarte cumsecade, o să fie de acord să ia la ei pisoiul. Până și fata pe care o plăcea îl ridica în slăvi, iar acum, colac peste pupăză, avea să ia la el și pisoiul cu blănița moale. Chiar nu era cinstit!

Satoru a rămas năucit, de parcă ar fi primit o lovitură în moalele capului. Lui Kōsuke i-a părut rău că-și vărsase nervii pe el.

— Adică... ăăă... eu l-am văzut primul! a îngăimat el.

— Îmi pare rău, a zis Satoru înțelegător. Ai dreptate. Pisoiul e al tău. Tu l-ai văzut primul.

Kōsuke se simțea prost că se răstise la prietenul lui. Cu toate acestea, a dat din cap ofensat și a luat țăfnos cutia cu pisoiul.

Spre surprinderea lui, maică-sa a fost destul de rezonabilă.